

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ing. Dušana Hrabánka a soudců JUDr. Františka Švantnera a JUDr. Josefa Holejšovského, Ph.D., ve věci

navrhovatele: [osobní údaje navrhovatele]
bytem [adresa]
zastoupený advokátem JUDr. [jméno] [příjmení]
sídlím Povltavská 829/36, 171 00 Praha 7

za

účasti: Fotbalová asociace České republiky, IČO 00406741
sídlím Atletická 2474/8, 169 00 Praha 6
zastoupena advokátem Mgr. [jméno] [příjmení]
sídlím Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o neplatnost rozhodnutí odvolací komise ze dne 4. 8. 2022, sp. zn. OK 18/ 2022, o odvolání účastníka proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2024, č. j. 73 Cm 186/2022-43

takto:

- I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. června 2024, č. j. 73 Cm 186/2022-43, se mění tak, že se zamítá návrh, aby soud rozhodl, že neplatné je rozhodnutí Odvolací komise Fotbalové asociace České republiky ze dne 4. 8. 2022, sp. zn. OK 18/ 2022.
- II. Navrhovatel je povinen zaplatit účastníku na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 37 259,40 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám Mgr. [jméno] [příjmení], advokáta.

Odůvodnění:

1. Návrhem doručeným soudem prvního stupně dne 19. 12. 2022 domáhal se navrhovatel vyslovení neplatnosti rozhodnutí Odvolací komise Fotbalové asociace České republiky (dále jen, „spolek“) ze dne 4. 8. 2022, sp. zn. OK 18/ 2022.

2. Navrhovatel uvedl, že je členem spolku. Etická komise spolku s ním dne 29. 12. 2021 zahájila disciplinární řízení a dne 30. 3. 2022 pod č. j. 31/21-2 rozhodla tak, že navrhovatel dne 28. 9. 2019 po předchozí schůzce s panem [jméno] [příjmení] svým výkonem ovlivnil z pozice asistenta rozhodčího utkání Fortuna: Národní ligy FC Slavia Vyšehrad - FK Varnsdorf hrané dne 28. 9. 2019 v Praze (dále jen, „utkání“), tím spáchal disciplinární přečin podle § 64 odst. 1 písm. a) disciplinárního řádu spolku a za tento disciplinární přečin navrhovateli udělila disciplinární trest zákazu účasti na všech aktivitách spojených s činností spolku na dobu 2 let společně s disciplinárním trestem peněžité pokuty ve výši 25 000 Kč (dále jen, „rozhodnutí Etické komise“). Odvolací komise spolku navrhovatelovo odvolání proti rozhodnutí Etické komise zamítla jako nedůvodné rozhodnutím ze dne 4. 8. 2022, sp. zn. OK 18/ 2022 (dále jen, „rozhodnutí Odvolací komise“). Rozhodnutí odvolací komise je podle disciplinárního řádu konečné a nelze se proti němu v rámci spolku dále odvolat.

3. Navrhovatel považuje obě rozhodnutí orgánů spolku za rozporná se zákonem a stanovami. Předně bylo proti němu zahájeno disciplinární řízení pro jiný skutek, než pro který byl odsouzen, a to pro skutek, který měl spáchat jako asistent hlavního rozhodčího, což je funkce, kterou pravidla fotbalu neznají, a za pokus o ovlivnění utkání, přestože postižitelný je podle disciplinárního řádu jen dokonáný delikt. Trest zákazu účasti na všech aktivitách spojených s činností spolku je podle navrhovatele vymezen v disciplinárním řádu spolku neurčitě. Rozmezí přípustné výše pokuty (0 až 5 000 000 Kč) je potom pro širší diskrece rozporné s ústavním pořádkem. Podle navrhovatele mezi v disciplinárním řízení zjištěnými skutečnostmi (setkání navrhovatele s [jméno] [příjmení]) a následkem (chybou navrhovatele jako asistenta rozhodčího v následném fotbalovém utkání) chybí jakákoli příčinná souvislost. Pokud by disciplinární orgány postupovaly vůči všem rozhodčím stejně, musely by potrestat za úplatkářství každého rozhodčího, který se před zápasem s někým setkal a pak v zápase udělal nějakou chybu. V projednávané věci se jednalo o řešení ofsajdové situace, kdy hráči rychle běží a situace se může rychle měnit, přičemž asistent rozhodčího má sledovat i další dění na hřišti. Jasná ofsajdová situace tak může vzniknout během zlomku vteřiny. Ofsajd přitom musí asistent rozhodčího signalizovat okamžitě.

4. Především však navrhovatel zpochybnil použitelnost stěžejního důkazu záznamem komunikace navrhovatele s [jméno] [příjmení] v aplikaci WhatsApp, na němž jsou obě sporná rozhodnutí založena. Spolek záznam získal jako poškozený ze spisu v trestním řízení, v němž navrhovatel neměl postavení účastníka a nemohl tedy ze spisu ověřit jeho zákonnost, autenticitu ani obsah. Již samotné pořízení záznamu telekomunikačního provozu představuje zásah do základního lidského práva podle čl. 13 Listiny základních práv a svobod (listovního tajemství), a proto je v trestním řízení omezeno podmínkami stanoveným v § 88 trestního řádu. V jiné trestní věci, než je ta, ve které bylo pořízení záznamu nařízeno, je použití záznamu možné jen tehdy, jde-li o trestný čin, pro který by pořízení záznamu mohlo být rovněž povoleno, nebo souhlasil-li s tím uživatel odposlouchávané stanice. Pořízení záznamu lze povolit jen pro trestné činy, pro které trestní zákoník stanoví horní hranici trestu odnětí svobody nejméně 8 let, nebo pro trestné činy vyjmenované taxativně v § 88 odst. 1 trestního řádu. Nepřípustné je např. použití tohoto důkazu v kárném řízení ve věcech státních zástupců. Jestliže zákon omezuje použití záznamu telekomunikačního provozu pouze na trestní řízení pro závažné zločiny, musí být jejich použití v disciplinárním řízení před orgány spolku vyloučeno. Takové použití podle navrhovatele nedovoluje ani § 8a trestního řádu, který za určitých podmínek umožňuje zveřejnění informace z trestního řízení, ani právo spolku jako poškozeného nahlížet do trestního spisu a pořizovat si z něj kopie. Žádný souhlas k použití či zveřejnění uvedených informací navrhovatel neudělal.

5. [příjmení] ve svém vyjádření namítl, že navrhovatel podal návrh opožděně, neboť mu rozhodnutí Odvolací komise bylo doručeno už 5. 8. 2022. Navrhovatel zřejmě chybně odvozoval počátek tříměsíční prekluzivní lhůty od 20. 9. 2022, kdy mu bylo doručeno odůvodnění. Skutkový stav shrnul tak, že navrhovatel je členem spolku se zvláštními právy a povinnostmi rozhodčího, že spolek s navrhovatelem zahájil disciplinární řízení pro skutečnosti, které jako poškozený zjistil z policejního spisu sp. zn. NCOZ -9452/TČ-2018-417403- (dále jen, „trestní spis“), jehož součástí je mj. záznam komunikace navrhovatele s [jméno] [příjmení] v aplikaci WhatsApp. Z tohoto záznamu spolek zjistil, že navrhovatel se před sporným utkáním v den jeho konání setkal bez přítomnosti třetí osoby s [jméno] [příjmení] mimo hřiště. Po skončení utkání se shodovali na tom, že výsledek je pro FC Slavoj Vyšehrad velmi důležitý, navrhovatel přijímal poděkování [jméno] [příjmení], byl si vědom chyby a obával se hodnocení jeho výkonu delegátem spolku [jméno] [příjmení]. Z komunikace bylo dále zřejmé, že ovlivnění průběhu utkání navrhovatelem mělo být ze strany [jméno] [příjmení] oceněno tím, že se zasadí, aby delegát utkání nehodnotil výkon rozhodčích negativně, což se mu také podařilo. Delegát utkání totiž v emailu zaslaném společně se zprávou delegáta uvedl: „Ještě teď mám zánět spojivek.“, což potom v disciplinárním řízení nemohl věrohodně vysvětlit. Podle spolku byla skutková zjištění odvolací komise řádná a

dostatečná a kvalifikace skutku podle disciplinárního řádu odpovídá těmto skutkovým zjištěním. Odvolací komise použila důkaz z trestního spisu v souladu s disciplinárním řádem, podle kterého za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci.

6. Soud prvního stupně napadeným rozsudkem návrhu vyhověl a vyslovil neplatnost rozhodnutí odvolací komise (výrok I.). Navrhovatel přiznal náklady řízení (výrok II.). Dokazováním ověřil pravdivost tvrzení navrhovatele popsaných shoda v odstavci 2 s tím, že Etická komise spolku mj. vyšla ze záznamu textových zpráv mezi navrhovatelem a [jméno] [příjmení], získaných z policejního spisu. Odvolací komise se k námitkám nezákonnosti tohoto důkazu vyjádřila tak, že § 8d odst. 1 trestního řádu umožňuje zveřejnit informace ze spisového materiálu získaného orgány činnými v trestním řízení a výslovně uvedla, že toto oprávnění zakládá i právo využít tyto informace v disciplinárním řízení. Doplnila, že fotbal je celosvětový fenomén a že řádný průběh fotbalového utkání je veřejným zájmem. Soud prvního stupně rovněž ověřil, že podle § 96 disciplinárního řádu může jako důkaz sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, zejména výpovědi podezřelého a svědků, videozáznamy, audiozáznamy, znalecké posudky, věci a listiny důležité pro trestní řízení.

7. Po právní stránce soud prvního stupně uzavřel, že rozhodnutí Odvolací komise není rozhodčím nálezem, a že závěr, že subjektivní prekluzivní lhůta k jeho napadení začne běžet až doručením odůvodnění, byl dovozen už ve věci vedené u něj pod sp. zn. 67 Cm 97/2022. Návrh tedy považoval za včasný. Za důvodnou však považoval námitku navrhovatele, že Odvolací komise nebyla oprávněna použít proti navrhovateli jako důkazy záznamy jeho komunikace s [jméno] [příjmení], které získala z policejního spisu ve věci, ve které navrhovatel nebyl účastníkem řízení. V tom odkázal na § 86 a § 88 občanského zákoníku a § 125 občanského soudního řádu s tím, že soudní výklad dovozuje řadu výjimek ze zásady zákazu použití zvukových záznamů konverzací pořízených bez souhlasu zaznamenaného v občanském soudním řízení. Základem posouzení je test proporcionality, tedy posouzení, zda závažnost zásahu do soukromí jiného není v nepoměru s účelem pořízení a použití takového záznamu a zda závažnost účelu pořízení odůvodňuje takto zásadní zásah do základního lidského práva. Soud prvního stupně uvedl, že disciplinární řád spolku má v podstatě podobnou úpravu jako § 125 občanského soudního řádu, a nelze z něj tedy dovodit, že by dovoloval použití záznamů soukromých konverzací. Výjimka podle § 8d trestního řádu se týká pouze zveřejnění takových záznamů, nikoli jejich využití v disciplinárním řízení. Ochrana záznamů konverzací v trestním řízení je podle soudu prvního stupně stanovena tak přísně, že ani v daném případě nelze vyvážit možnost jejich použití testem proporcionality. Byť je disciplinární řízení vedeno v zájmu dodržování pravidel fotbalu jako veřejného zájmu, je závažnost porušení ochrany záznamů a zásahu do soukromí vyšší než uvedený veřejný zájem.

8. Proti tomuto usnesení podal odvolání spolek. Soud prvního stupně podle něj ignoroval § 96 odst. 3 disciplinárního řádu, podle kterého důkaz získaný nezákonným donucením nebo hrozbou nesmí být v disciplinárním řízení použit s výjimkou případu, kdy se použije proti osobě, která takového donucení nebo hrozby použila. Disciplinární řád nemá podle spolku obdobnou úpravu dokazování jako občanský soudní řád. Dokazování bylo v projednávané věci provedeno zcela v souladu s disciplinárním řádem. [příjmení] považuje napadené usnesení za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť z něj není jasné, jaké ustanovení zákona nebo stanov (případně disciplinárního řádu) bylo použito. V projednávané věci nejde podle spolku o veřejnoprávní řízení, nýbrž o rozhodování soukromoprávního subjektu, a proto na ni nejde použít judikaturu týkající se pravidel dokazování v občanském soudním řízení. I kdyby pak měl být proveden test proporcionality podle uvedené judikatury, musel by soud při správném postupu dospět k závěru, že zájem nezasahovat do soukromí navrhovatele nemůže převážit zájem na použití sporných záznamů jako důkazu pro zjištění skutkového stavu věci, navíc tak závažné jako je uplácení v profesionálních fotbalových soutěžích. Stejně tak nelze podle spolku na rozhodování jeho disciplinárních orgánů použít trestní řád, neboť ten upravuje jen postup orgánů činných

v trestním řízení. Na věc tedy nedopadá nálezný Ústavního soudu ze dne 25. 7. 2013, sp. zn. III. ÚS 3811/11, podle kterého nelze záznamy pořízené v trestním řízení použít v řízení kárném, neboť v kárném řízení se přiměřeně použije trestní řád. Přípustnost použití záznamů získaných v trestním řízení v řízení disciplinárním před orgány spolku dovodil Vrchní soud v [obec] již v usneseních ze dne 12. 6. 2024, sp. zn. 9 Cmo 127/2024, ze dne 16. 4. 2024, sp. zn. 2 Cmo 114/2023, a ze dne 10. 2. 2025, č. j. 2 Cmo 138/2024, týkajících se též úplatkářské kauzy. Ze žádného zákonného ustanovení nevyplývá, že by si subjekty v soukromoprávních vztazích nemohly sjednat, že k prokázání určité skutečnosti lze užít jakýchkoli důkazů. Soud podle spolku nesmí zasahovat do vnitřních záležitostí spolku tak, že bude dotvářet pravidla pro dokazování v rámci rozhodování spolku o spáchání disciplinárního přečinu, jestliže tato pravidla jsou jasná a transparentní a navrhovatel s nimi vstupem do spolku vyslovil souhlas. [příjmení] navrhl, aby soud napadené usnesení změnil a návrh zamítl.

9. Navrhovatel ve svém vyjádření zopakoval, že v trestním řízení, z něhož pocházejí sporné záznamy telekomunikačního provozu, nebyl obviněným, nýbrž „druhou osobou“, s níž obviněný komunikoval. Zdůraznil, že odposlech telekomunikačního provozu je jedním nejvýznamnějších zásahů do práva na ochranu soukromí garantovaného čl. 13 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a proto jej lze využít jen v případech, kdy to zákon výslovně stanoví. Podle navrhovatele nelze vnitřními předpisy spolku omezovat základní práva členů spolku zajištěná ústavním pořádkem. Výklad spolku, podle kterého odposlech realizovaný státní mocí lze použít v soukromoprávní sféře, je podle navrhovatele mylný. Kromě toho navrhovatel zopakoval, že v disciplinárním řízení nebylo prokázáno, že by navrhovatel naplnil skutkovou podstatu disciplinárního deliktu podle § 64 odst. 1 písm. a) disciplinárního řádu, tj. že by jednal protiprávním způsobem, jeho jednání mělo nepatřičný vliv na výsledek utkání nebo soutěže a že jednal s cílem získání výhody pro sebe nebo třetí osoby. Navrhovatel nejednal protiprávně, výsledek utkání neovlivnil a nebyl veden cílem získat pro sebe nebo pro třetí osobu nějakou výhodu. Princip spolkové autonomie nelze podle navrhovatele zaměňovat za svévoli spolkových orgánů při disciplinárním trestní členů spolku. To platí tím spíše za situace, kdy spolek disponuje faktickým monopolem v oblasti veřejného zájmu, kterým fotbal nepochybně je. Navrhovatel navrhl potvrzení napadeného usnesení.

10. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací zjistil, že odvolání bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou, a po přezkoumání napadeného usnesení je shledal důvodným.

11. Úvodem odvolací soud připomíná, že řízení o vyslovení neplatnosti rozhodnutí orgánu spolku je řízením ve statusové věci právnické osoby podle § 85 písm. a) zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (dále jen „z. ř. s.“) a má povahu řízení nesporného (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 27 Cdo 1495/2017, uveřejněné pod R 123/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, podle kterého mají tuto povahu řízení o vyslovení neplatnosti rozhodnutí orgánů všech právnických osob).

12. Odvolací soud zopakoval část dokazování. Z disciplinárního řádu spolku zjistil, že disciplinární trest zákazu účasti na všech aktivitách spojených s činností spolku spočívá v zákazu účastnit se jakýchkoli aktivit, které spolek organizuje nebo jsou s jeho činností jinak spojeny (§ 28 odst. 1). Disciplinární přečin narušení regulérnosti soutěže či utkání podle § 64 odst. 1 písm. a) disciplinárního řádu spáchá ten, kdo závažným způsobem poškozují nebo by mohl poškodit regulérnost utkání či soutěže tím, že jedná protiprávním způsobem, který má nepatřičný vliv na výsledek utkání nebo soutěže, s cílem získání výhody pro sebe nebo třetí osoby. Za tento přečin lze uložit trest zákazu činnosti až na deset let, zákazu účasti na všech aktivitách spojených s činností spolku až na deset let, vyloučení ze spolku, případně i peněžitou pokutu až do výše 500 000 Kč. V disciplinárním řízení může za důkaz sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, zejména výpovědi podezřelého a svědků, videozáznamy, audiozáznamy, znalecké posudky, věci a listiny důležité pro disciplinární řízení (§ 96 odst. 2 věta první). Použit nesmí být důkaz získaný nezákonným donucením nebo hrozbou, s výjimkou případu, kdy je tento důkaz použit proti

osobě, která takového donucení nebo hrozby donucení použila (§ 96 odst. 3). Odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu se vyhotovuje jen tehdy, pokud je ve lhůtě sedmi dnů ode dne doručení rozhodnutí účastníkem řízení uhrazen poplatek za odůvodnění a účastník řízení v téže lhůtě o odůvodnění výslovně požádá (§ 110 odst. 7).

13. Ze sporného přepisu komunikace navrhovatele s [jméno] [příjmení] z 27. 9. 2019 (den před utkáním) odvolací soud zjistil následující průběh komunikace: [příjmení]:,, Co ráno snídaně?“ [příjmení]:,, Já jsem buchtověj“, V kolik?“ [příjmení]:,, 7:12“. [příjmení]:,, Ty vole to je jak čas do fabriky“ [příjmení]:,, To je“, 7.12 Pyramida (emotikon palec nahoru a srdce)“ [příjmení]:,, Oukej“. Následujícího dne v 7:14 se navrhovatel [příjmení] omlouval za 5minutové zpoždění“. Po utkání komunikace pokračovala následovně: [příjmení]:,, Díky“. [příjmení]:,, Jasný kamo“, Co RB v pohodě“. [příjmení]:,, Poslal“ a následuje [příjmení] zasláná fotografie směřícího se muže se zdviženými rukama. [příjmení]:,, Tak super“ (palec nahoru). [příjmení]:,, [příjmení]“. [příjmení]:,, Dneska důležitý“ (spojené ruce). [příjmení]:,, Kurva jo“. [příjmení] posílá video sporné ofsajdové situace, následované emotikony lebky a úsměvu. [příjmení]:,, Jasnej“. [příjmení]:,, Nooo“ (emotikony lebky a tři úsměvy). [příjmení] [příjmení]: emotikon lebky, spojených rukou a úsměvu, krásnej“, Jsem zvědav na [jméno] jestli to někam pošle“. [příjmení]:,, Ja to vymyslel, ne V“. [příjmení]:,, A jak“, Vidiš jaký mám modré“ (emotikon srdce). [příjmení]:,, Ty jsi charakter“. [příjmení]:,, Hovno, mám tě rád“, Jak jsi to vymyslel“. [příjmení]:,, Ty poháry“, Ne Vozi“. [příjmení] posílá snímek obrazovky komunikace s [jméno] [příjmení] s textem, [příjmení] [jméno], bylo vše ok?“ „Dík. Ano.“ [příjmení] reaguje palcem nahoru a posílá [příjmení] snímek obrazovky s emailem [jméno] [příjmení] navrhovatel, [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] s textem:,, Dobrý den, v příloze posílám zprávu DFA z utkání [část obce] - [obec]. Ještě teď z tohot mám zánět spojivek. Přeji klidný týden.“ [příjmení]:,, [jméno] nic nepíše“ (palec nahoru a úsměv). [příjmení]:,, Jsem říkal“, Jen ty oči“.

14. Vyrozměním z 29. 12. 2021 oznámila Etická komise navrhovateli, že proti němu zahájila disciplinární řízení pro podezření z disciplinárního přečinu podle § 64 disciplinárního řádu, který měl spáchat dvěma skutky. Jeden z nich byl označen tak, že se navrhovatel z pozice asistenta hlavního rozhodčího pokusil ovlivnit utkání.

15. Z odůvodnění rozhodnutí Etické komise plyne, že Etická komise zahájila disciplinární řízení poté, co se seznámila s obsahem trestního spisu, ve kterém byl spolek v postavení poškozeného, spojeném s právem do spisu nahlížet. Z přepisu záznamu telekomunikačního přenosu vyplynulo, že navrhovatel vedl komunikaci s [jméno] [příjmení], a to zčásti před, zčásti po utkání. Etická komise vyhodnotila shora popsanou komunikaci tak, že se oba se domluvili na schůzce v den utkání před jeho konáním v hotelu Pyramida v [obec]. V komunikaci se podle ní řešila otázka, jak delegát utkání [obec] Svoboda vyhodnotí výkon navrhovatele jako asistenta rozhodčího v utkání, zejména pak situaci, kdy navrhovatel signalizoval postavení mimo hru hráče hostujícího týmu ve slibně se rozvíjející akci. [jméno] [příjmení] zjistil stanovisko delegáta a informoval o svých zjištěních navrhovatele. Ze způsobu vzájemné komunikace mezi [jméno] [příjmení] a navrhovatelem bylo podle Etické komise zřejmé, že ovlivnění průběhu utkání navrhovatelem odmáváním neexistujícího ofsajdu mělo být ze strany [jméno] [příjmení] oceněno tím, že se zasadí, aby delegát utkání nehodnotil jako výkon negativně. Oficiální hodnocení bylo ve zřejmém rozporu s tím, jak [obec] Svoboda dané utkání hodnotil neformálně (jeho poznámka o zánětu spojivek). Etická komise vyslechla navrhovatele, který dopisování si s funkcionáři klubů nebo jejich pozvání na kávu v den utkání považoval za běžnou praxi. Zkratkou RB mínil [jméno] [příjmení], avšak nepamatoval si, co myslel dotazem, zda je v pohodě. Spornou ofsajdovou situaci považoval za hraniční. Nedokázal vysvětlit, proč ji doplnil emotikonem úsměvu. K poznámce, že má modré srdce, uvedl, že je to taková hra s funkcionáři, aby měli pocit, že jim vlastně neublížíte. Etická komise uzavřela, že se navrhovatel v průběhu utkání dopustil chyby při hodnocení ofsajdové situace hráče hostujícího celku. Poté přijal poděkování [jméno] [příjmení], byl si vědom chyby a obával se hodnocení jeho výkonu ze strany delegáta utkání. [jméno]

[příjmení] naznačil, že se o kladné hodnocení postará. Etická komise konstatovala, že tímto jednáním navrhovatel naplnil znaky skutkové podstaty disciplinárního přečinu podle § 64 odst. 1 písm. a) disciplinárního řádu. Při úvaze o trestu vzala na vědomí okolnosti projednávaného disciplinárního přečinu, jeho typovou závažnost, osobu podezřelého, jeho dosavadní disciplinární bezúhonnost a postoje k projednávané věci.

16. Odvolací komise navrhovatele vyslechla znovu. Uvedl, že se dotazoval, jak se daří [jméno] [příjmení] na dovolené. K dotazu, proč [jméno] [příjmení] posílal video se sporným ofsajdem, se vyjádřil tak, že sporným rozhodnutím stejně neovlivnil konečný výsledek. Schůzka s jmenovaným nijak neovlivnila jeho výkon v utkání. Odvolací komise vyslechla i delegáta [jméno] [příjmení]. Ten uvedl, že podle předložené fotografie se o ofsajd určitě nejednalo. K dotazu na význam poznámky o zánětu spojivek uvedl, že tím míní, že si danou situaci musel pouštět vícekrát. K možnosti použít záznamy telekomunikačního provozu Odvolací komise odkázala na § 8d odst. 1 trestního řádu, který umožňuje zveřejnění informací ze spisového materiálu, pokud to odůvodňuje veřejný zájem a tento veřejný zájem převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby. Odvolací komise shledala veřejný zájem nad řádným průběhem fotbalového utkání a sportovních soutěží obecně, přičemž odkázala jak na judikaturu Nejvyššího soudu, tak Evropského soudu pro lidská práva. Připomněla, že navrhovatel se stal rozhodčím z vlastní vůle a zavázal se tak dodržovat příslušná pravidla a nést případné následky. Skutkové a právní závěry Etické komise považovala Odvolací komise za správné. Protiprávním jednáním podle § 64 odst. 1 písm. a) disciplinárního řádu je podle ní jakékoli jednání porušující předpisy spolku.

17. Podle § 258 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále jen „o. z.“), každý člen spolku nebo ten, kdo na tom má zájem hodný právní ochrany, může navrhnout soudu, aby rozhodl o neplatnosti rozhodnutí orgánu spolku pro jeho rozpor se zákonem nebo se stanovami, pokud se neplatnosti nelze dovolat u orgánů spolku.

18. Podle § 259 o. z. právo dovolat se neplatnosti rozhodnutí zaniká do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel o rozhodnutí dozvěděl nebo mohl dozvědět, nejpozději však do jednoho roku od přijetí rozhodnutí.

19. Podle § 260 o. z. soud neplatnost rozhodnutí nevysloví, došlo-li k porušení zákona nebo stanov, aniž to mělo závažné právní následky, a je-li v zájmu spolku hodném právní ochrany neplatnost rozhodnutí nevyslovit (odstavec 1). Soud neplatnost rozhodnutí nevysloví ani tehdy, bylo-li by tím podstatně zasaženo do práva třetí osoby nabytého v dobré víře (odstavec 2).

20. Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 11. 2024, sp. zn. 27 Cdo 2064/2023, „Tříměsíční lhůta je tzv. nepravou subjektivní prekluzivní lhůtou; její počátek se odvíjí jak od subjektivně určeného okamžiku (skutečné vědomosti o přijatém usnesení), tak od objektivně, resp. objektivizovaně určeného okamžiku (vědomosti založené na předpokladu, podle něhož se oprávněná osoba v daný okamžik, resp. den, mohla o přijatém usnesení dozvědět), podle toho, který z nich nastal dříve. V druhém případě začíná běh prekluzivní lhůty, aniž by oprávněná osoba skutečně věděla o přijatém usnesení. Při určení, kdy se oprávněná osoba objektivně mohla dozvědět o tom, že valná hromada přijala určité usnesení valné hromady, je třeba vycházet z okolností konkrétního případu a dále z vědomosti, jakou si důvodně osvojí při vynaložení obvyklé míry pečlivosti (opatrnosti) osoba případu znalá při zvážení okolností, které jí byly (musely být) v jejím postavení známy (srov. § 4 odst. 2 o. z.)“

21. Rozhodnutí příslušného orgánu spolku o uložení disciplinárního trestu (sankce podle stanov, případně vnitřních předpisů spolku) je právním jednáním spolku vůči jeho členovi (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 12. 2022, sp. zn. 27 Cdo 3155/2022). Takové právní jednání musí být podle § 553 o. z. určité a srozumitelné; pokud by se jeho obsah nedal zjistit ani výkladem, nešlo by o právní jednání (rozhodnutí orgánu spolku). Podmínkou určitosti rozhodnutí spolkového orgánu o uložení spolkové sankce nutně musí být (vedle označení orgánu spolku, který je vydal a označení člena, jemuž byla sankce udělena) vymezení samotné sankce a vymezení

skutku (jednání, resp. opomenutí), za nějž byla sankce uložena. Má-li se totiž člen mít možnost se proti udělení disciplinárního trestu efektivně bránit, musí vědět, za co byl vlastně potrestán. V prekluzivní lhůtě podle § 259 o. z. totiž postižený člen musí nejen podat návrh na vyslovení neplatnosti rozhodnutí orgánu spolku, kterým mu byl disciplinární trest udělen, nýbrž také vymezit důvody, pro které napadené rozhodnutí považuje za rozporné se zákonem nebo stanovami (srov. Ruban. R. in [příjmení] a kol. Občanský zákoník I. Obecná část. Komentář. Praha: C. H. Beck 2022, k § 259 marg. č. 25-27, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 6. 2021, sp. zn. 7 Cmo 259/2018, nebo ze dne 11. 12. 2023, sp. zn. 14 Cmo 22/2021).

22. Byť v projednávané věci byl navrhovatel již od počátku disciplinárního řízení znám skutek, který je mu kladen za vinu (viz vyrozumění Etické komise o jeho zahájení, a rozhodnutí Etické komise), přihlédl odvolací soud ke specifické úpravě § 110 odst. 7 disciplinárního řádu, podle které je Odvolací komise povinna své rozhodnutí podrobně odůvodnit, avšak činí tak pouze na návrh disciplinárně obviněného člena a dodatečně, tj. až po sdělení samotného rozhodnutí. Lze tedy souhlasit s navrhovatelem, že teprve toto podrobné odůvodnění mu umožňuje vymezit důvody neplatnosti rozhodnutí odvolacího komise, a je také v souladu s jeho legitimním očekáváním, aby se počátek subjektivní lhůty k podání návrhu na vyslovení neplatnosti rozhodnutí odvolací komise spolku odvíjel ode dne, kdy členovi bylo doručeno odůvodnění rozhodnutí o uložení disciplinárního trestu. Odvolací soud tedy považuje za správný závěr soudu prvního stupně o včasnosti návrhu.

23. Podle čl. 13 Listiny základních práv a svobod nikdo nesmí porušit listovní tajemství ani tajemství jiných písemností a záznamů, ať již uchovávaných v soukromí, nebo zasílaných poštou anebo jiným způsobem, s výjimkou případů a způsobem, které stanoví zákon. Stejně se zaručuje tajemství zpráv podávaných telefonem, telegrafem nebo jiným podobným zařízením.

24. Podle § 88 odst. 6 trestního řádu č. 141/1961 Sb., ve znění účinném v době rozhodování odvolací komise (dále jen, „tr. ř.“), má-li být záznam telekomunikačního provozu užít jako důkaz, je třeba k němu připojit protokol s uvedením údajů o místě, času, způsobu a obsahu provedeného záznamu, jakož i o orgánu, který záznam pořídil. (...) V jiné trestní věci, než je ta, v níž byl odposlech a záznam telekomunikačního provozu proveden, lze záznam jako důkaz užít tehdy, pokud je v této věci vedeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v odstavci 1, nebo souhlasí-li s tím uživatel odposlouchávané stanice.

25. Podle § 8c tr. ř. nikdo nesmí bez souhlasu osoby, které se takové informace týkají, zveřejnit informace o nařízení či provedení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 nebo informace z něj získané, údaje o telekomunikačním provozu zjištěné na základě příkazu podle § 88a, nebo informace získané sledováním osob a věcí podle § 158d odst. 2 a 3, umožňují-li zjištění totožnosti této osoby a nebyly-li použity jako důkaz v řízení před soudem.

26. Podle § 8d odst. 1 tr. ř. informace, na které se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a až 8c, lze v nezbytném rozsahu zveřejnit pro účely pátrání po osobách, pro dosažení účelu trestního řízení, nebo umožňuje-li to tento zákon. Uvedené informace lze také zveřejnit, odůvodňuje-li to veřejný zájem, pokud převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby; přitom je třeba zvlášť dbát na ochranu zájmů osoby mladší 18 let.

27. Podle § 1 odst. 1 o. z. ustanovení právního řádu upravující vzájemná práva a povinnosti osob vytvářejí ve svém souhrnu soukromé právo. Uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného.

28. Podle § 86 o. z. nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy.

29. Podle § 88 odst. 1 o. z. svolení není třeba, pokud se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob.

30. Podle § 90 o. z. zákonný důvod k zásahu do soukromí jiného nebo k použití jeho podobizny, písemnosti osobní povahy nebo zvukového či obrazového záznamu nesmí být využit nepřiměřeným způsobem v rozporu s oprávněnými zájmy člověka.

31. Podle § 212 odst. 1 o. z. přijetím členství v korporaci se člen vůči ní zavazuje chovat se čestně a zachovávat její vnitřní řád. Korporace nesmí svého člena bezdůvodně zvýhodňovat ani znevýhodňovat a musí šetřit jeho členská práva i oprávněné zájmy.

32. S navrhovatelem lze souhlasit v tom, že jeho komunikace s [jméno] [příjmení] ze dne utkání prostřednictvím aplikace WhatsApp je zprávou, jejíž soukromí chrání čl. 13 Listiny základních práv a svobod. Toto základní právo však není absolutní, nýbrž podléhá omezením stanoveným zákonem.

33. Závěr, že rozhodnutí orgánů spolku (tehdy občanského sdružení) o vyloučení člena sdružení není správním ani soudním rozhodnutím, protože na ně nelze aplikovat procesní předpisy o řízení před soudy nebo správními orgány, učinil Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 17. 2. 1998, sp. zn. 3 Cdon 1177/96, uveřejněném pod R 47/1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. V současné době stojí soudní praxe bez pochybností na závěru, že rozhodnutí spolkového orgánu o uložení disciplinární sankce členovi spolku podle stanov nebo vnitřních předpisů spolku vydaných na jejich základě je právním jednáním spolku vůči jeho členovi (viz shora). Stejně tak řízení před příslušnými spolkovými orgány o uložení spolkové sankce (disciplinární řízení) musí být upraveno stanovami spolku nebo vnitřním předpisem (disciplinárním řádem) vydaným podle stanov, a jde o soubor po sobě následujících právních jednání spolku a člena navzájem. Všechna tato právní jednání mají čistě soukromoprávní povahu (§ 1 odst. 1 o. z.), stejně jako samotná disciplinární pravomoc spolku, které se člen dobrovolně podrobuje vstupem do spolku spojeným s povinnostmi zachovávat jeho vnitřní řád (§ 212 odst. 1 o. z.).

34. Z uvedeného tak plyne, že na disciplinární řízení před orgány spolku se nepoužije § 88 odst. 6 tr. ř., který upravuje použití záznamů telekomunikačního provozu v jiném trestním řízení, než ve kterém soud povolil jejich pořízení (tj. v oblasti práva veřejného). Stejně tak na projednávanou věc přímo nedopadá § 8d odst. 1 tr. ř., neboť ten upravuje pravidla zveřejnění informací získaných z trestních spisů (včetně případných záznamů telekomunikačního provozu). V projednávané věci však nejde o zveřejnění těchto záznamů, nýbrž o jejich použití v disciplinárním řízení, kterého se vedle příslušných orgánů spolku účastní jen člen spolku, kterého se řízení týká, případně jeho právní zástupce a svědci. Předmětem tohoto soudního řízení pak je přezkum souladu výsledku disciplinárního řízení se zákonem a stanovami. Pokud spolek rozhodnutí v disciplinárním řízení nebo informace o něm zveřejňuje (tj. informuje o nich veřejnost), je na něm, aby pravidla § 8c a § 8d tr. ř. dodržel; tato otázka však není předmětem řízení v projednávané věci.

35. Argument, že lze-li v jiné trestní věci použít záznamy telekomunikačního provozu jen s omezeními uvedenými v § 88 odst. 6 tr. ř., pak je tím spíše nelze použít v soukromoprávním styku, považuje odvolací soud za nesprávný právě proto, že soukromé právo má vlastní úpravu pořízení a použití záznamů projevů osobní povahy v § 86 a násl. o. z. Je přitom přirozené, že tato pravidla jsou odlišná od pravidel pro trestní řízení, neboť v trestním řádu jde o ochranu před nepřiměřenými zásahy státní moci do soukromí lidí (občanů), zatímco občanský zákoník upravuje kolizi základních práv soukromých osob navzájem. Tato pravidla přitom (jak z § 86 o. z. plyne výslovně) platí nejen pro pořizování záznamů projevů osobní povahy (a tedy i soukromé konverzace prostřednictvím webové aplikace), ale také pro použití takových záznamů pořízených třetí osobou. Odvolací soud nevidí důvod, proč by takovou třetí osobou nemohly být orgány činné v trestním řízení, tím spíše za situace, kdy dané záznamy byly z trestního spisu získány

v souladu se zákonem (při nahlédnutí do spisu podle § 65 tr. ř.). Z uvedeného tak plyne logický závěr, že získá-li spolek jako poškozený v trestním řízení nahlédnutím do spisu informace pocházející ze záznamu telekomunikačního provozu jeho člena, může tyto informace použít v disciplinárním řízení pouze s jeho svolením, nebo v souladu s § 88 a 90 o. z.

36. Odvolací soud přitom nepovažuje za udržitelný argument spolku, podle kterého by z § 96 disciplinárního řádu, podle kterého za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, a použít nelze důkazy získané donucením nebo hrozbou, plynul souhlas každého člena spolku, že proti němu mohou být v disciplinárním řízení použity odposlechy nebo záznamy jeho soukromé komunikace. Podle ustálené judikatury se zakladatelská právní jednání korporací mají vykládat tak, jak by jim rozuměla svéprávná osoba s rozumem průměrného člověka a schopností jej používat s běžnou péčí a opatrností (§ 4 odst. 1 o. z.) v postavení člena (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. 27 Cdo 2711/2019). Pro výklad vnitřních předpisů spolku vydaných na základě stanov musí nutně platit stejné pravidlo, neboť i v případě těchto předpisů nemusí být jejich adresátům (tj. zejména členům spolku) známa skutečná vůle členů orgánu, který takový předpis vydal. Průměrně rozumný člen spolku přitom nemůže z citované formulace § 96 disciplinárního řádu dovodit, že by vstupem do spolku, spojeným s podřízením se tomuto disciplinárnímu řádu, souhlasil s tím, aby v disciplinárním řízení byly proti němu jako důkaz použity záznamy jeho soukromé komunikace, získané bez jeho souhlasu.

37. [příjmení] však podle § 88 odst. 1 o. z. může záznam telekomunikačního provozu použít k výkonu nebo ochraně svých práv nebo právem chráněných zájmů. Nesmí tak ovšem učinit nepřiměřeným způsobem v rozporu s oprávněnými zájmy člověka. Střet práva na ochranu soukromí s ochranou jiných práv již soudy řešily při zvažování, zda lze soukromé nahrávky komunikace použít v občanském soudním řízení jako důkaz bez souhlasu osoby, s níž bylo komunikováno, a to následovně: „Základním kritériem, jež má vést k rozhodnutí o použitelnosti či nepoužitelnosti zvukových či obrazových záznamů týkajících se člověka nebo jeho projevů osobní povahy a pořízených soukromou osobou bez vědomí nahrávané osoby jako důkazu v občanském soudním řízení, je poměrování chráněných práv a zájmů, které se v této soukromé sféře střetávají, a rozhodování o tom, který z těchto zájmů je v konkrétním případě jejich střetu převažujícím. Střet zájmu na ochraně osobnosti toho, jehož projev je bez jeho souhlasu zachycován, se zájmem na ochraně toho, kdo tento projev zachycuje (a posléze použije), nelze ovšem řešit v obecné rovině. Rozhodování o tom, do jaké míry je určitý zájem v dané konkrétní situaci převažující, je třeba ponechat na zvážení soudu, a to v každém jednotlivém případě. Kromě okolností, za nichž byla taková nahrávka pořízena, budou rozhodující i význam právem chráněného či uznávaného zájmu, který je předmětem vlastního řízení, a možnosti, které měl účastník, uplatňující informace z nahrávky, k dispozici k tomu, aby získal takové informace jiným způsobem, než za cenu porušení soukromí druhé osoby (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2014 sp. zn. II. ÚS 1774/14). Vzhledem k tomu, že se jedná o výjimečný prostředek, jeho použití jako důkazu v občanském soudním řízení může připadat v úvahu pouze tam, kde má vést k prokázání skutečnosti, kterou není možné prokázat jinak (pomocí důkazů, které nezasahují do absolutních osobnostních práv dotčené osoby), a kde i další okolnosti případu vedou k závěru, že nelze upřednostnit právo na ochranu osobnosti dotčené osoby před právem na spravedlivý proces (srov. článek 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) toho, komu je použití důkazu zvukovým či obrazovým záznamem týkajícím se této osoby nebo jejich projevů osobní povahy na prospěch (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 8. 2018, sp. zn. 21 Cdo 1267/2018, uveřejněný pod R 83/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.).

38. V projednávané věci sice nejde o použití záznamu soukromé komunikace jako důkazu v občanském soudním řízení, nýbrž v řízení disciplinárním, které je svou povahou čistě soukromoprávní. Disciplinární řízení však slouží (podobně jako v citované věci Nejvyššího soudu) ochraně práv a právem chráněných zájmů soukromých osob, v případě disciplinárního řízení ochraně spolku, který takové řízení se svým členem vede. Disciplinární řízení totiž slouží ke

kontrole a vymáhání povinností plynoucích členům ze stanov a vnitřních předpisů spolku. V projednávané věci se konkrétně jedná o zásadní zájem spolku, jako pořadatele fotbalových zápasů a soutěží, na řádném a poctivém výkonu funkce rozhodčích fotbalových utkání. Má-li fotbal zůstat sportem populárním, veřejností hojně sledovaným a diváky navštěvovaným a rovněž sponzory podporovaným, je nezbytně zapotřebí, aby výsledky utkání závisely na formě a taktice jednotlivých týmů, individuálních výkonech hráčů, atmosféře vytvořené diváky na stadionu a dalších obvykle náhodných skutečnostech, avšak nikoli na dohodách mezi funkcionáři klubů a rozhodčími, jinak řečeno zájem na tom, aby rozhodčí, „pískali rovinu“. Tento zájem je zájmem nikoli jen spolku, avšak i jeho členů, fotbalových diváků, sázkařů, sponzorů apod. Oproti tomu stojí zájem navrhovatele na respektování soukromí jeho komunikace s [jméno] [příjmení]. Navrhovatel se stal fotbalovým rozhodčím dobrovolně a podřídil se tím pravidlům, která má takový rozhodčí dodržovat, přičemž jeho komunikace s [jméno] [příjmení] se týkala právě způsobu výkonu funkce rozhodčího.

39. Odvolací soud dospěl proto k závěru, že zájem spolku v případě použití sporných záznamů převažuje nad zájmem navrhovatele. Zároveň konstatoval, že spolek neměl jinou možnost, jak získat hodnověrné důkazy o disciplinárním přechinu navrhovatele, než právě použitím záznamů z trestního spisu. Samotné podezření ze spáchání přechinu vzniklo na straně spolku právě až seznámením se s obsahem uvedených záznamů, a to právě proto, že podobné chybně posouzené ofsajdové situace nejsou výjimkou a chybu navrhovatele v utkání nesignalizoval ani jeho delegát. [příjmení] použil pouze tu část komunikace, která byla způsobilá prokázat sporný přechin. Odvolací soud proto uzavřel, že spolek použil sporné záznamy telekomunikačního provozu v disciplinárním řízení oprávněně.

40. Odvolací soud přihlédl i k námitce, že navrhovatel, který nebyl účastníkem trestního řízení, z něhož pochází sporný záznam, neměl na rozdíl od spolku možnost nahlédnout do trestního spisu a ověřit obsah a zákonnost pořízení takových záznamů. Navrhovatel však - přestože sám musel vědět, o čem se s [jméno] [příjmení] bavil - konkrétně netvrdil, že by spolkem použitá část záznamu byla upravena či vytržena z kontextu. V takovém případě by si odvolací soud vyžádal k nahlédnutí příslušnou část trestního spisu. Jednotlivé příspěvky ve sporném záznamu na sebe logicky navazují a obsahují i začátek a konec, pročez odvolací soud nemá na takový postup disciplinární komise podezření. Otázka, zda v trestním řízení byl záznam pořízen v souladu s § 88 tr. ř., není pro jeho použití v disciplinárním řízení rozhodná, jak vysvětleno shora.

41. Shora popsané důvody vedly odvolací soud k tomu, že jako důkaz provedl sporný záznam komunikace mezi navrhovatelem a [jméno] [příjmení]. Dospěl k závěru, že odvolací komise spolku nepochybila, pokud z tohoto záznamu dovodila, že navrhovatel odmával postavení mimo hru proti hostujícímu celku úmyslně, přestože věděl, že k tomuto porušení pravidel nedošlo. Navrhovatel totiž sám [jméno] [příjmení] na předmětnou informaci upozornil zasláním videa a liboval si, jak, „krásnej“ ofsajd to byl, přičemž se zároveň obával, zda tuto zjevnou chybu nebude řešit delegát utkání. Zároveň je ze záznamu zjevné i to, že iniciátorem ovlivnění zápasu byl [jméno] [příjmení], který sám konstatuje, že, „to vymyslel“, a navrhovatel to o dvě minuty později potvrzuje. Navrhovatel zjevně stojí o Rogozovo uznání („vidíš, jaký mám modré srdce“), je spokojen s tím, že delegát chybně posouzení ofsajdu nenahlásil, přestože si ho byl vědom, a je spokojen s tím, že to [příjmení] u delegáta zařídil. Stejně tak odvolací komise nepochybila, vyhodnotila-li navrhovatelovu (a stejně tak delegátovu) reakci na nastínění obsahu záznamů jako výmluvu. Pokud by skutečně šlo ze strany navrhovatele o ofsajd odmáváný omylem (a odvolací soud připouští, že při rychlosti, ve které musí asistent rozhodčího ofsajdovou situaci posuzovat, se takový omyl stát může), zajisté by se tím navrhovatel funkcionáři jednoho ze soupeřů nechlubil, nanejvýš by připustil, že jeho družstvu nechtěně pomohl.

42. Stejně tak závěr odvolací komise, že navrhovatel tím, že úmyslně odmával neexistující ofsajd, jednal protiprávním způsobem, že toto jeho rozhodnutí zastavilo útočnou akci, a proto mělo nepatřičný vliv na výsledek utkání, a že tím navrhovatel získal uznání [jméno] [příjmení] (a zřejmě

i [jméno] [příjmení], na jehož reakci se [příjmení] tázal), o něž sám usiloval, jako výhodu pro svou osobu, a že tedy především poškodil regulérnost utkání, čímž naplnil skutkovou podstatu disciplinárního přečinu podle § 64 odst. 1 písm. a) disciplinárního řádu, je podle odvolacího soudu v souladu s principy logického myšlení, a není tedy v rozporu se stanovami (vnitřními předpisy) spolku. Uložený disciplinární trest se pohybuje v rozmezí stanoveném disciplinárním řádem a není zjevně nepřiměřený. Nedůvodná je i námitka chybného vymezení skutku, pro který bylo proti navrhovateli vedeno disciplinární řízení. Navrhovatel zjevně věděl, co je mu kladeno za vinu, a ostatně se proti tomu před Odvolací komisí obsáhle bránil.

43. Odvolací soud neshledává důvodnou ani námitku neurčitosti vymezení disciplinárního trestu zákazu účasti na všech aktivitách spojených s činností spolku. Průměrně rozumný člen spolku (viz shora pravidla výkladu disciplinárního řádu) z uvedené definice zajisté dovodí, že se nesmí účastnit žádné aktivity pořádané spolkem (např. zápasů, tréninků, školení, zasedání orgánů apod.), přenos fotbalového utkání v televizi však zajisté shlédnout může. Stejně tak není nic nezákonného ani neurčitého na tom, dává-li disciplinární řád disciplinárnímu orgánu spolku možnost uložit disciplinární trest peněžité pokuty v širokém rozmezí až do 500 000 Kč, a tím přizpůsobit výši uloženého trestu relevantním okolnostem případu.

44. Odvolací soud proto uzavřel, že rozhodnutí Odvolací komise (a uložení sporné disciplinární sankce navrhovateli vůbec) není v rozporu se zákonem ani stanovami. Odvolací soud proto usnesení soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změnil tak, že návrh zamítl.

45. O nákladech řízení před soudy obou stupňů odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 1 a 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že jejich náhradu přiznal plně úspěšnému spolku. Náklady spolku sestávají z

a. soudního poplatku za odvolání ve výši 2 000 Kč,

b. odměny za zastupování advokátem spočívajícím v 5 plnohodnotných úkonech právní služby (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření ze 17. 2. 2023, účast u jednání soudu prvního stupně dne 21. 10. 2023 a dne 7. 6. 2024, odvolání ve věci samé z 19. 7. 2024) ze základu 50 000 Kč, podle § 9 odst. 4 písm. c) advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024, vypočtené podle § 7 advokátního tarifu, ve výši 15 500 Kč,

c. 5 režijních paušálů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, ve znění do 31. 12. 2024, ve výši 1 500 Kč,

d. odměny za zastupování advokátem spočívajícím v 2 plnohodnotných úkonech právní služby (replika k vyjádření k odvolání a účast u jednání odvolacího soudu) ze základu 113 000 Kč, podle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2025, vypočtené podle § 7 advokátního tarifu, ve výši 11 240 Kč,

e. 2 režijních paušálů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, ve znění od 1. 1. 2025, ve výši 900 Kč,

f. náhrady za 21 % DPH ve výši 6 119,40 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu do dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu prvního stupně, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho výkonu.

Praha 23. dubna 2025

JUDr., Ing. Dušan Hrabánek
předseda senátu